

JÁ TI ODPOUŠTÍM!

Sigrid Zmölnig
DUHA 15 (2015/2016)

Ben a Martin byli kamarádi.

Ben chodil často a rád k Martinovi domů. Hráli fotbal, dívali se na filmy, jedli popkorny a povídali si, když bylo o čem. Ben měl samozřejmě také ještě jiné kamarády. třeba Tomáše. S tím zase chodil nejraději na zmrzlinu nebo poslouchal hudbu, ale s Martinem to bývalo nejlepší!

A vůbec to nezáleželo na fotbale nebo popkornu. S Martinem se totiž skvěle povídalo! Ben se mu mohl bez obav svěřit třeba že se do někoho tajně zamiloval, mohl mu povykládat, když se na někoho rozzlobil nebo když měl strach oznámit doma, že dostal pětku z matematiky. Jednou se Ben před Martinem dokonce rozbřečel – to bylo když mu umřel králíček. Ben měl pocit, že Martin poslouchá, co říká. Nedělal si z toho legraci! Ani jednou by jako Tomáš neřekl: „Ty padavko! Přestaň konečně s tím fňukáním!“

„Martin je ten nejlepší kamarád, jakého mám!“ říkal si Ben často.

O to horší bylo, že udělal něco takového.

...

Ben Martinovi minulý týden lhal! Opravdu lhal! Místo, aby šel k Martinovi, jak se domluvili, šel s Tomášem na zmrzlinu. Jen tak!

Předtím Martinovi zavolał: „Dnes nepřijdu. Musím s rodiči k babičce. Je nemocná!“ lhal. Dobře mu přitom nebylo. Nebylo mu však dobře ani potom a zmrzlina s Tomášem mu nechutnala.

Ben věděl, že lidé nemusejí vždycky říkat pravdu. Jeden kluk z jejich třídy se dokonce vytahoval, jak dobře umí lhát! Ale zrovna Martinovi? To je hodně špatné!

I když to Martin vůbec nezpozoroval, Benovi z toho nebylo dobře. Dokonce to bylo mnohem horší, než pětka z matematiky. Ben nechtěl – ne, **nemohl to tak nechat!**

Celý den o tom přemýšlel.

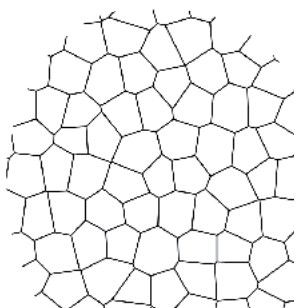
...

Pak si řekl: „Nic se nedá dělat. **Musím se přiznat!**“ Ten den byl Ben u Martina takový nějaký dovný. Vůbec nespíchal ani na hřiště, ani pro popkorny, připadal si hodně rozpačitě a nakonec vykoktal: „Martine, musím ti něco říct. Víš, jak jsem ti minulý týden řekl to o té babičce, tak to jsem ti lhal. Šel jsem s Tomášem na zmrzlinu. Je mi to líto. Prosím odpusť mi. Jsi můj nejlepší kamarád. Řekni, co mám udělat, abych to napravil!“

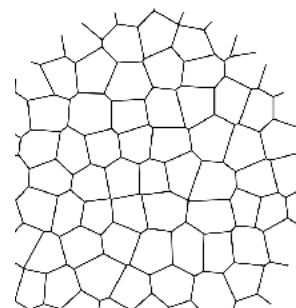
Martin to jako vždy trpělivě vyslechl a vypadalo, že se snaží nedal na sobě nic znát. Pak řekl: „Hm, to od tebe opravdu není fér! To by si kamarádi neměli dělat. Ale jestli je ti to doopravdy líto, potom... Víš co? Já ti odpouštím. Začneme znovu!“

Benovi spadl kámen ze srdce. Bylo to, jako by mu Martin dal obrovský dárek. Ten den byl snad nejhezčí, jaký kdy spolu zažili. Bylo to jako svátek jejich kamarádství. A mohla za to jen tři slova: Já ti odpouštím!

Ta slova jejich kamarádství obnovila více než cokoli jiného.

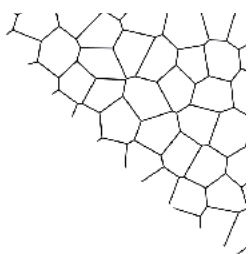

**ZPYTOVÁNÍ
SVĚDOMÍ**

**VYZNÁNÍ
HŘÍCHŮ**

ODPUŠTĚNÍ

POKÁNÍ

